

1. Wie verstandige ossen drijft moet ook zelf verstandig zijn

Ambrose Bierce

‘Hort-sik, ouwe Fuddy-Duddy!’

Deze unieke opjuttende uitroep kwam uit de mond van een raar mannetje dat hoog op een wagen vol brandhout zat achter een span ossen dat de kar zonder moeite, maar met een simulerend machtsvertoon dat ook op hun heer en meester kennelijk geen enkele indruk maakte, voorttrok. Omdat de man mij toevallig recht in het gezicht staarde, was het niet helemaal duidelijk of hij zich nu tot mij of tot zijn beesten richtte; ook wist ik niet of de twee Fuddy en Duddy heetten en beide het onderwerp van de gebiedende uitroep ‘hort-sik’ waren. In ieder geval had het bevel geen enkel effect op ons en het rare mannetje wendde zijn ogen lang genoeg van me af om Fuddy en Duddy beurtelings met een lange stok te prikken, terwijl hij rustig maar gevoelvol opmerkte: ‘Pas op je vervloekte huid,’ alsof ze dat vel gezamenlijk bezaten. Toen ik merkte dat er op mijn verzoek om een lift geen acht werd geslagen en ik geleidelijk achterop begon te raken, plaatste ik een voet op een van de spaken van een achterwiel en werd langzaam tot de hoogte van de naaf getild, waarop ik het handeltje sans cérémonie enterde en me nadat ik naar voren was geklauterd naast de voerman zette - die geen notitie van me nam voordat

hij zijn vee vergezeld van de raad ‘doe er iets aan vervloekte nietsnut!’ een nieuwe kastijding had toegebracht. Vervolgens vestigde de eigenaar van het spul (of liever de voormalige eigenaar, want ik kon het grappige idee niet van me afzetten dat de hele onderneming mijn wettige beloning was) zijn grote, zwarte ogen met een vreemde uitdrukking op me en legde enigszins geïrriteerd, gemeenzaam, zijn stok neer - die niet zoals ik half verwachtte begon te bloeien of in een slang veranderde - sloeg zijn armen over elkaar en vroeg ernstig: ‘Wat heb je met Whisky gedaan?’

Normaal zou ik hebben geantwoord dat ik die had opgedronken, maar er was iets in de vraagstelling dat deed vermoeden dat er meer achterstak en iets aan de man dat niet tot grapjes noodde. En omdat ik geen ander antwoord klaar had, hield ik mijn mond, maar ik voelde me alsof ik onder zware verdenking stond en dat mijn zwijgen als een bekentenis werd opgevat.

Net op dat moment viel er een koele schaduw op mijn wang die me deed opkijken. We waren aan de afdaling in mijn ravijn begonnen! Ik kan het gevoel dat dit bij me opriep onmogelijk beschrijven: ik had het dal sinds het zich vier jaar geleden had blootgegeven niet meer gezien en nu voelde ik me als iemand aan wie een vriend droevig een misdaad uit lang vervlogen tijden ...